

Barake

Igo Gruden.

V gramozni jami,
ko da znosile so skupaj jih srake,
sredi med nami
mrke stojijo lesene barake.

V dvajsetem veku
morda se kdo jih na tihem sramuje:
smrt so človeku,
ki za bodočnost usodo nam kuje.

Mož ne pogleda
v lice soseda, ker beda jih veže;
redko beseda
sunkoma v molk, kakor nož, se zareže.

V blatu in prahu
bledi otroci rasto kot koprive:
matere v strahu
so položile med dneve jih sive.

S kosi papirja
šipe so zlepljene v oknih brez cvetja;
veter vznemirja
v spanju ljudi sredi sten brez zavetja.

Streha se ruši
v dežju pomladnem, ko svet je v razcvetu:
sram me je v duši,
da sem kot človek rodil se na svetu.

V revna ta gnezda
bog ni pogledal, ki bedne tolaži.
Vélika zvezda
sveti na jutrovem kakor na straži...

Popravek. V zadnji številki se je na strani 407 v pesmi Iga Grudna „Nad agonijami sveta“ pri lomljenju pripetila napaka. Zadnji verz tretje kitice, ki je pomotoma natisnjen kot drugi verz prve kitice, se glasi: „ko svet se zruši v brezno mrtvih dni“.